

Danske Dagblades Forening

Formandens mundtlige beretning 2008-09

DDFs generalforsamling

Tirsdag 3. november 2009

Alle, der på et eller andet tidspunkt har åbnet en lærebog fra en handelsskole – og mange flere med dem - kender den gamle case med, at de amerikanske jernbaner i sin tid mistede taget, fordi de troede, de var jernbaneselskaber, hvor de burde have set sig selv som transportvirksomheder, så det også var dem, der havde fået kontrollen over flyvning og måske endda bilfabrikker.

I dele af mediepressen er det en yndet sport at fremstille dagbladene på samme måde. De gamle ronkedorer, der ikke kan se, at deres tid er forbi, og som ikke har set, at de i tide skulle have gjort noget ved det. De skulle have set sig selv som indholdsleverandører og ikke som dagblade.

Undskyld, jeg siger det, men det vender sig i mig, når jeg gang på gang ser og hører disse trivielle bemærkninger fra historieløse journalister og medieforskere, og jeg skal virkelig tælle til et temmelig højt tal for ikke at gå ud af mit gode skind.

For det første: Dagbladene driver 70 % af den store, men i medieforskning og – journalistik kronisk glemte - mediegruppe, der hedder ugeaviserne. For det andet: Da den allerførste mulighed for at komme til at lave lokalradio- og -tv viste sig ved forsøgsordningen i 1980, var over en håndfuld dagblade på pletten med flotte forsøgsprojekter. De fik nu ikke sendetilladelse, fordi de så væmmeligt kommercielle ud – det man havde tænkt på var, at der skulle laves græsrodsradio, og dagbladene fik i første omgang slet ikke lov at komme i æteren. Det kom senere, og i dag driver dagbladene over halvdelen af de lokale radiostationer. For det tredje: En række dagblade stod midt i firserne bag det populære Weekend-tv i København, uden hvilket TV 2's stil aldrig var blevet den samme. For det fjerde: Senere var det et dagblad, Nordjyske, der første gang lavede 24 timers tv i Danmark.

For det femte: Da internettet og world wide web kom drønende lidt over midten af 90'erne, klemte fagbladet Ingeniøren sig ganske vist lige ind som det første danske blad på webben, men straks efter var Jyllands-Posten der, og så gik det slag i slag. I dag er dagbladene blandt de

vigtigste medier og indholdsleverandører på nettet, men siger man det højt, ja, så får man bare at vide, at ja, men vi har gjort det forkert på nettet, uden at det på nogen måde fremgår, hvem man skulle trække frem som eksempel, hvis vi skulle gøre det bedre. Og så har jeg for det sjette ikke engang nævnt teledataforsøgene i firserne og JPs og Politikens tidlige interaktive produkt Diatel fra årene før.

Med andre ord: Vores hverdag er fyldt med ukvalificeret kritik af dagbladenes handlinger, selvom tendensen tydelig nok er stadige ambitioner gennem mere end tyve år om at komme ud til alle grupper med redaktionernes stof også i en digital fremtid. Det stof, som Anker Brink Lund i den nye fødekædeanalyse, der præsenteres om en uge, fortæller udgør 71 % af den samlede originale nyhedsproduktion i Danmark. Tv og radio står for 12 %, Nyhedsbureauerne, som vi ejer det meste af, for 10 % og fag- og magasinpressen for 7 %. Værsgo, mine damer og herrer, sådan ligger det for den gamle triste dagspresse og dens langt mere spændende konkurrenter.

Nej, der er ikke noget at komme efter, som den tidligere statsminister blev kendt for at sige. Dagbladene er multimediale i den udstrækning, vores journalistiske medarbejdere tillader os at være det, og er som altid alle nyheders moder.

Jernbanerne blev ikke til flyselskaber, og i øjeblikket er de formentlig lykkelige for det. Vi har ikke gjort jernbanernes fejl, men har – uanset hvad man læser og hører – netop indskibet os i alverdens andre medier ud fra tanken om, at vores berettigelse er at være mediehus og indholdsleverandører, ikke kun avisfolk. Så vi er blevet multimediale, men er vi også blevet lykkeligere?

Ja, det tror jeg såmænd nok, man kan sige, for det er da bestemt ikke blevet mindre spændende end dengang, vi en gang om dagen producerede en avis på et større industri anlæg nede i kælderen. Men den orm, der gnaver, er, at pengene ikke følger med, heller ikke selvom vi slipper for den dyre fysiske produktion og distribution. Dette er

branchens største enkeltproblem i øjeblikket, og når jeg tager det frem her, er det, fordi det udgør en central problemstilling i sig selv, men også i forhold til årets store udfordring for Foreningen, forhandlingerne om en ny medieaftale, der i disse dage så småt er begyndt.

Vi kommer ikke udenom, at selvom vi med alle vores aktiviteter har den smukke omsætning på næsten 12 milliarder kroner, så har vi ikke knækket den indtjeningsmæssige kode til den digitale fremtid på en måde, så man kan sige, at den ser ud til at komme til at substituere det tab, vi har på den trykte avis' oplag og annoncer. Der er pæne eksempler på indtjening på nettet at pege på, men det er ikke noget, der endnu flytter meget.

Derfor er vi **ikke** klar til et paradigmeskift på mediestøttens område. Men vi er på den anden side rede til at drøfte nye ideer under en kommende medieforligsperiode, hvor der ikke ændres på 0-moms og distributionsstøtte.

Med den store rapport fra Anker Brink Lund og Rambøll, der blev præsenteret for en måned siden, er der skabt en glimrende oversigt over de finansierings- og støtteformer, staten bruger i sin understøttelse af medievirksomhed i Danmark. Mere problematisk er efter bestyrelsens opfattelse de fremlagte nye scenarier, særligt nummer tre. Medens første scenarie er en fremskrivning af det nuværende system, og andet scenarie er en slags reparationsmodel i forhold til det, vi kender i dag, er det tredje scenarie, som rapportens fædre ser som et meget attraktivt bud på fremtiden, også for dagbladene, behæftet med et grundlæggende problem, nemlig at støtte foreslås tildelt konkret til hvert enkelt medie efter skønsmæssige kriterier, der skal administreres af en myndighed på armslængdes afstand af ministeren og kontrolleres af en revisionsmyndighed, der skal efterforske, om modtagerne af støtte redaktionelt set har levet op til forpligtelserne.

For at sige det lige ud: Det kan vi ikke li'. Jeg vil medgive, at der selvfølgelig er nogle skønsmæssigt baserede tildelinger af støtte i Dagbladsnævnet, men når det kom-

mer til de store ordninger, 0-momsen og distributionsstøtten, er det objektive kriterier, der danner forudsætning for støtteberettigelse. Tanken om, at skønnet skulle danne forudsætning for noget så økonomisk væsentligt som de to store ordninger, er meget ubehagelig ud fra et pressefrihedssynspunkt, uanset at vi selvfølgelig må være enige i Anker Brink Lunds udsagn om, at dagbladene roligt kan gå ind i det, fordi de altid vil kunne opfylde kriterierne, hvordan man end ser på det.

Men lad os nu se. DDF har i hvert fald med udsendelsen af sit mediepolitiske oplæg 20. oktober skildret klart, hvordan branchen ser på behovet i forbindelse med de nærmeste måneders forhandlinger. I kort begreb går det ud på, at dagbladstøtten skal fastholdes uændret i den næste periode, men at vi som sagt er klar til at drøfte fremtiden, medens den løber. Og så har vi åbnet for en bredere anvendelse af midlerne i Dagbladsnævnet, hvor vi for det første advokerer for, at den grundlæggende kapital på 70 mio. kr. reserveres til katastrofehjælp, hvis der bliver behov for det, og for det andet foreslår, at de penge, der ef-

ter finanslovforslaget skal tilføres over de næste år, kan anvendes ikke bare til dagbladsformål, men også f.eks. til fritstående webmedier eller for den sags skyld vore egne webmedier, så længe de opfylder de kriterier og bredde og alsidighed, som er indeholdt i reglerne for Dagbladsnævnet. For de forholdsvis få digitale medier, som dér vil være kandidater, kan der forholdsmæssigt blive tale om rigtig mange penge, og dermed er der afhjulpet et problem, som under den spirende debat det seneste år har været ført frem som afgørende, nemlig at der skal kunne gives støtte til nye medier.

Foreningens bestyrelse har haft et særdeles godt samarbejde under forberedelsen af den lobbyvirksomhed, som jo er Foreningens opgave i forbindelse med medieaftaleforhandlingerne. Vi har valgt til stadighed at kunne præsentere nye vinkler på emnet og har derfor i årets løb udgivet tre publikationer, nemlig den om "I konkurrence med staten" om DR og internettet sidste december, Kim Minkes bog "Danske Medier" med Foreningens efterord i april og nu altså for nylig det mediepolitiske oplæg

”Dagbladene i mediebilledet”. Men ikke nok med det, for vi har desuden gennemført en undersøgelse af dagblads- og webbrug, der blev forestået af webanalyseinstituttet Zapera, og i den meget større skala venter nu offentliggørelsen af den anden analyse af den journalistiske fødekæde, et projekt til to mio. kr., der er tilvejebragt af Foreningen og Dagspressens Fond suppleret med mindre beløb fra Specialmedierne og Ugeaviserne. Anker Brink Lund præsenterer den som sagt her 10. november. Den er, som I vil forstå ud fra de få tal, jeg har kunnet give her for lidt siden, også denne gang faldet stærkt ud til vores fordel, og det er jo godt, i betragtning af at vi satsede så stort et beløb på gennemførelsen, men først og fremmest fordi resultaterne rammer en solid pæl igennem påstandene om dagbladenes svindende betydning.

Men der er jo andre spørgsmål end mediestøtten til. Hele det år, vi har været igennem siden sidste generalforsamling i oktober sidste år, er jo ret nøjagtigt den periode, den store finanskriser har hersket. Der er kolleger, der mener, at krisetiden kun er et udtryk for en foranderlighed, som

vi må leve med i al fremtid, og at normale perioder ikke længere er noget, man med rimelighed vil kunne tale om. Men selvom der er meget sandhed i dét, står det dog fast, at vi det sidste år – og for annoncerens vedkommende faktisk det sidste halvandet år – har stået i en meget, meget vanskelig situation. Et minus på 40 % opgør den netop publicerede reklameforbrugsundersøgelse for første halvår 2009, og da annoncerne som bekendt typisk har udgjort halvdelen af dagbladsomsætningen, er det jo temmelig uhyggeligt. Vi har heldigvis endnu ikke oplevet en bladkollaps, men der er kolleger, der har det svært, og der kan hurtigere, end man bryder sig om at tænke på, blive behov for Dagbladsnævnets saneringsstøtte-millioner.

I den situation er det dejligt at se, at der er så stor opslutning om dagbladernes forening. Der udføres i udvalgene et godt stykke baggrundsarbejde for administrationens daglige opgaveløsning. Redaktionelt udvalg med Bent Falbert som formand engagerer sig i høj grad i de presseretlige og ophavsretlige spørgsmål og skaber garanti for, at

administrationens eksperter arbejder i den rigtige retning i det stadige forsøg på at forbedre og fintune de omstændigheder, redaktionerne skal arbejde under.

Det er mange redaktionelle spørgsmål, der behandles i DDFs juridiske afdeling. De fleste håndteres i Danske Mediers Forums navn, for netop når vi taler om redaktionelle grundvilkår, er der en sommetider næsten forbausende smuk enighed imellem mediegrupperne, og med al respekt for kollegerne i de øvrige foreninger og radioforeningerne, det er altså vores jurister, der gør det meste af arbejdet.

Danske Mediers Forum er jo nu en seks år gammel institution, der fra vores eget nærområde omfatter DDF, Radioerne, Ugeaviserne og Digitale Publicister, og desuden Danske Specialmedier, der før hed Fagpressen, Dansk Magasinpresses Udgiverforening, FDIM, DR, TV 2/Danmark og TV 2/Regionerne. Outputtet er omfattende, og samarbejdet meget velfungerende. Det tjener alle til

ros, at der er en fin evne til at skille vore stridigheder ud og koncentrere arbejdet om de steder, vi er enige.

Jeg vil et øjeblik hæfte mig ved den struktur, som vi jo har valgt for de foreninger, som omfatter dagbladenes medieengagementer, nemlig kombinationen af DDF, Ugeaviserne, Radioerne og Digitale Publicister. For år tilbage var DDF jo alene om at forsvare og promovere de medier, som dagbladene er engageret i, og det gav ikke den fokusering og det eftertryk i eksekveringen, som der var brug for på alle områder. Med dannelsen af Ugeaviserne som vitalisering af den gamle distriktsbladsorganisation fik vi modellen, hvor dagbladene fortsat er med i kraft af DDFs adm. direktørs deltagelse i bestyrelsesmøder og sekretariatslederens daglige reference til ham, men hvor ikke kun dagbladene, men også alle de øvrige medier af samme slags kan samles. Det har givet et eftertryk på ugeaviserne, som bl.a. har haft stor betydning ved tilrettelæggelsen af nej-tak-ordningen her i år. Tilsvarende har vi med først Radioerne, der hurtigt blev enerådende organisation på radiområdet, fået opmærksomhed på og

kræfter til lokalradioerne, og det har givet gode resultater i en række sammenhænge, bl.a. i forbindelse med forhandlinger om musikafgifterne. Endelig er den 'lille ny', Digitale Publicister, ved at støde fra land med væsentlige dagsordenspunkter. Mens Radioerne og Ugeaviserne stort set er fulddækkende for mediegrupperne, de arbejder for, mangler der meget for Digitale Publicisters vedkommende. Men det er dog allerede stærkt, at dagbladenes webistes ikke er alene, men sidder ved bordet sammen med TV 2/Danmarks, Egmonts og Søndagsavisens digitale medier. Vi skal værne om denne fleksible foreningsmodel, som giver den bedst mulige kraft på budskaberne samtidigt med, at vi har en effektiv koordination, hvor det er hensigtsmæssigt.

Det er her på sin plads at nævne, at vi jo ikke kun arbejder i Danmark, men er led i udenlandske netværk. I det daglige er den europæiske forening, ENPA, slet og ret et led i dagligdagen i Skindergade, fordi så meget af lovgivningen her i landet beror på europæisk lovgivning, som behandles up front af ENPA. Der er et tæt samarbejde, og

DDF er blandt de allermest aktive medlemsorganisationer i ENPA. Som ny dansk repræsentant i boardet har vi i år udpeget chefredaktør Per Westergaard fra Fyens Stiftstidende. I år har det internationale netværk i World Association of Newspapers, WAN, og dagbladenes internationale tekniske organisation, IFRA, taget meget plads op i debatterne, fordi de to foreninger efter lange tilløb omsider er blevet fusioneret under navnet WAN-IFRA. Det har ikke været nogen nem proces, og det står stadig tilbage at gøre en aftale til daglig realitet, men der er lys forude. Også her spiller DDF en vigtig rolle. Lars Munch, der er DDFs repræsentant i boardet, har været medlem af den styrekomite, som har lagt fusionen til rette, og Ebbe Dal, der er formand for WANs komite af nationale foreningsdirektører, har siddet i ansættelsesudvalget, der har fundet frem til den fremtidige leder af WAN-IFRA. Navnet er dog endnu ikke offentliggjort.

Blandt de højest profilerede redaktionelle sager herhjemme i det seneste år indtager afslutningen af offentlighedskommissionens arbejde en særstilling. Betænkningen bli-

ver afleveret til ministeren 14. november. Det er en mopedreng på 900 sider, og det virker umiddelbart helt uoverskueligt. Men der er udmærkede oversigtskapitler for den nysgerrige, som ikke har tænkt sig at læse det hele, og jeg forstår, at arbejdets kvalitet er meget højt, og at betænkningen vil fungere som en bibel for alle, der ønsker totalt overblik over udviklingen af offentlighedsloven og de enkelte paragraffer.

DDFs forarbejde og lobby var af afgørende betydning for, at offentlighedskommissionen blev nedsat, og foreningens adm. direktør har været DDFs medlem af kommissionen i de otte år, den har siddet. Han fortæller om et overordentligt godt samarbejde med de øvrige otte repræsentanter fra medieverdenen og offentligheden, herunder fra DJ, TV 2, DR, Danske Specialmedier og ikke mindst Danmarks Journalisthøjskoles Oluf Jørgensen. Efter mange kvaler undervejs i diskussionen med de mange embedsmænd, der har siddet i kommissionen, er udkommet efter vore repræsentanters opfattelse overraskende godt. Man fandt hinanden til sidst om en lang række for-

bedringer, og der er fra vor side kun afgivet tre dissenser, langt mindre end vi frygtede undervejs. Nu forestår der et vigtigt arbejde med at overbevise Folketinget om, at der er fremlagt et godt og progressivt udkast til lovforslag. Forhåbningen er, at det kan fremsættes, ikke i denne folketingssamling, der vil gå med en langstrakt høringsproces, men i den næste.

Blandt landvindingerne i det forløbne år er beslutningen om at acceptere transmission fra journalister i retssalene til redaktionen. Det er et vigtigt arbejdsredskab vi får, og det er et godt udtryk for, at myndighederne – her er det Domstolsstyrelsen – dog fortsat sér mediernes behov og medvirker til at skabe ordentlige vilkår for dem. Den konkrete nyhed er i lovkataloget for i år og vil formentlig blive vedtaget inden for de nærmeste måneder.

En enkelt ting skal jeg nævne, som må anskues som et potentielt problem, der meget nemt kan tænkes at udvikle sig over de kommende år. I forsommeren fik en række dagblade tilsendt et kontraktforslag fra Divisionsforenin-

gen, der ville have, at aviserne for at få lov at optage tv-klip til nettet i minutterne efter divisionskampene skulle betale flere hundrede tusind kroner. DDF har blankt afvist det på et par frugtesløse møder og har nu lukket sagen og meddelt, at der ikke vil blive betalt. Det er så, hvad det er, men det ubehagelige er, at henvendelsen fra Divisionsforeningen er et led i en international tendens til, at den efterhånden helt kommercialiserede professionelle sportsverden ønsker at tage sig betalt for, hvad der blot er forventelig redaktionel dækning i offentlighedens interesse. DDF er i sit internationale fællesskab med til at bekæmpe denne udvikling, der viser sig inden for mange sportsgrene og forplanter sig uden for sportens verden. Et beslægtet problem er ønsket om at kontrollere den journalistik, der kommer ud af forskellige sammenhænge, som f.eks. journalistisk deltagelse i politiforretninger. Politiet forelægger nu flere steder medierne kontrakter, der ganske vist ikke er forbundet med penge, men er restriktive og principielt bør mødes med et nej.

På overgangen mellem det redaktionelle og det kommer-
cielle befinder Avisen i Undervisningen sig. I disse dage
strømmer atter over tusind skoleaviser ind til redaktioner-
ne til bedømmelse og straks efter følger den centrale ud-
vælgelse af landets bedste skoleavis i Skriv til Avisen-
konkurrencen.

Behovet for også i DDF at finde rimelige besparelser førte
sidst år i september desværre til, at Avisen i Undervis-
ningen måtte nedlægges som afdeling. Det førte også til
nedlæggelse af Udvalget for Avisen i Undervisningen,
men – som netop sagt – ikke til en lukning af alle aktivi-
teter. Medens der ikke længere tilbydes kurser, konferen-
cer og undervisningsbøger, er der holdt fast ved de to
mest højprofilerede aktiviteter, nemlig konkurrencen, der
har næsten 30.000 elever med hvert år, og AiUs instrukti-
ve website for lærere og elever, der netop i disse måneder
er under fornyelse. Vi har administrativt nedsat en ar-
bejdsgruppe med et par dagbladsrepræsentanter til at bistå
administrationen med de overordnede valg og beslutnin-
ger.

På den kommercielle bop er det særligt på distributionssiden, Foreningen med Distributionsudvalget som centrum har mange opgaver. Distributionsudvalget med den mangeårige formand Hans Peter Nissen har traditionelt og aktuelt et særdeles godt og givtigt samarbejde og har i de seneste år, præget af nye distributionsforhold med ændrede støtteregele, udenlandske bude i stort tal og fundamentalt ændrede vilkår for distributionen i det hele taget, været et værdifuldt forum for erfarings- og informationsudveksling og er en uundværlig partner for administrationen som baggrund bl.a. for dialogen med Styrelsen for Bibliotek og Mediers håndtering af distributionsstøtten. På distributionsområdet har der også været travlhed med en indsats for at ende med en fornuftig 'nej tak til reklamer'-ordning, som Forbrugerombudsmanden har været hjælpsom med at få skåret fornuftigt til. Det er en fornøjelse at se, at der i Forbrugerombudsmandsinstitutionen i dag er en chef, som godt kan lide erhvervslivet og gerne vil skabe løsninger i spændingsfeltet mellem forretning og forbruger.

På distributionsområdet har Distributionsudvalgets postudvalg endvidere medvirket til at påvirke Post Danmark til at skabe en betydelig opstramning af leveringskvaliteten i årets løb. Det er faktisk i år lykkedes at få tålelig postlevering over det meste af landet. Endelig vil jeg nævne, at Distributionsudvalget har stået bi i administrationens samarbejde med DMAs arbejdsmiljøudvalg og administrations fokusering på Arbejdstilsynets screeninger af distributionsvirksomheder. Alle distributører er kommet igennem, uden at der har været givet rådgivningspåbud eller andre dyre påbud. Faktisk har Arbejdstilsynet kun uddelt to bagatelagtige påbud.

Foreningens Informationsudvalg har ikke den nemmeste opgave, for her er der tale om blandede bolcher. Med Berlingskes Søren Hyldgaard som formand skal udvalget både være med på råd i relation til Foreningens informationsvirksomhed over for medlemmerne, tage sig af de efterhånden noget færre opgaver på annonceområdet, som

fortsat har foreningsrelevans, og være med til at tage stilling til den analysevirksomhed, som DDF står for.

I året har Informationsudvalget løbende drøftet den afgørende omlægning fra – hvad man kan kalde – DDFs og DMAs website mark 1.2 til en helt fornyet mark 2. Resultatet er lige ved at være færdigt og bliver præsenteret for medlemmerne inden denne måned er omme. Det bliver et website med langt flere åbne oplysninger i en smuk og logisk brugerflade, med bedre logisk opbygning end den eksisterende og med en fin præsentation af hvert enkelt medlemsblad. Også internt i administrationen bliver der tale om en landvinding med hensyn til håndtering af medlemsdata og meget andet. Informationsudvalgets medlemmer har i sidste uge deltaget i en brugertest, som gav godt resultat.

En anden stor ting på Informationsudvalgets bord har været den store Multimediemenneske-analyse, der netop i denne måned præsenteres for offentligheden. En væsentlig del af økonomien til den stammer fra det beløb, som vi

for nogle år siden fik ved opløsningen af Dagspressens Finansieringsinstitut. De, der har smugkigget – hvad der var lejlighed til på Ugeavisernes og DLUs nylige seminar, har set konturerne af en enormt interessant kortlægning af danskernes mediemæssige hverdag halvtime for halvtime. Alle kan glæde sig til at se og bruge denne helt nye fond af viden i udviklings- og annoncearbejdet i de kommende år.

Endelig har vi på annonceområdet haft en ret speciel sag, som endte i fogedretten med godt resultat for DDF. Det var sagen om AidOnline, som havde fået de store godgørende organisationer med på en limpind, som gik ud på, at annoncerne på dagbladenes websider kunne udskiftes med annoncer for organisationerne, hvis folk downloadede en programstump på deres computer. Det er stoppet, men der forestår en justifikationssag som den rutinemæssige opfølgning på et fogedforbud.

I den forbindelse skulle jeg nok lige nævne, at vi jo også har en rigtig langstrakt sag kørende. Det er den mod Info-paq om deres scanning af aviser til deres nyhedstjeneste.

Sagen, der føres både i Danmark og Sverige, har i Danmark skullet klares for Højesteret i år, men Højesteret har nu bedt EF-domstolen komme med en supplerende tolkning oven på den, de allerede har præsenteret om relevante paragraffer i ophavsretsdirektivet. Foreløbig har vi tiltro til, at vi har fat i den lange ende. Og så må vi håbe, vi får Højesterets afgørelse i overskuelig fremtid.

Det er en tæt pakket måned, vi er i. Årets Avisside kulminerer, Offentlighedsbetænkningen kommer, Fødekædeanalysen kommer, Multimediemenneskeanalysen kommer, DDFs og DMAs nye website kommer, på alle Foreningens områder er der altså nyheder, som DDF enten forestår eller har en betydelig andel i. Det giver mig anledning til at takke mine bestyrelseskolleger for en altid konstruktiv og ordentlig, ofte munter debat om Foreningens væsentligste spørgsmål og udvalgene for deres engagement i at skabe sikkert fundament for administrationens daglige arbejde. Og så vil jeg gerne fremhæve, at vi har en engageret og fagligt dygtig og behagelig stab som sætter ære i at skabe smukke resultater for os. Den gensi-

dige respekt imellem os, som de inde i Pressens Hus kalder 'de folkevalgte', og personalet i Foreningen er stor, og det er en glæde, at der i hele branchen er opbakning omkring de fælles sager, som hele tiden opleves i arbejdet med dagbladenes sag.

- - - -

Og lad mig lige tilføje til sidst: Ja, opbakning! Kan det illustreres bedre end ved at fortælle, at bestyrelsen i sidste uge havde fornøjelsen at sige ja til en ansøgning om medlemskab fra et af landets mindste dagblade, nemlig Samsø Posten. Det har gnavet ikke mindst direktøren i kødet i mange år, at han har måttet krydse fingrene på ryggen, når han har sagt, at DDF repræsenterede samtlige danske dagblade. Det behøver han ikke mere. Nu er det et faktum.

Tak for ordet.